ARREST VAN HET HOF (Eerste kamer)

9 oktober 2025 *

„Prejudiciële verwijzing – Politiële en justitiële samenwerking in strafzaken – Kaderbesluit 2002/584/JBZ – Artikel 4 bis, lid 1 – Procedure van overlevering tussen lidstaten – Europees aanhoudingsbevel – Voorwaarden voor tenuitvoerlegging – Gronden voor facultatieve weigering van de tenuitvoerlegging – Verplichte tenuitvoerlegging – Uitzonderingen – Begrip ‚proces dat tot de beslissing heeft geleid' – Bijkomende straf van politietoezicht – Niet-naleving van de voorwaarden van deze straf – Besluit waarbij het politietoezicht wordt omgezet in een vrijheidsstraf – Bij verstek opgelegde straf"

In zaak C-798/23 [Abbottly] [i],

betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU, ingediend door de Supreme Court (hoogste rechterlijke instantie, Ierland) bij beslissing van 21 december 2023, ingekomen bij het Hof op 21 december 2023, in de procedure met betrekking tot de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel tegen

SH,

wijst

HET HOF (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: F. Biltgen (rapporteur), kamerpresident, T. von Danwitz, vicepresident van het Hof, waarnemend rechter van de Eerste kamer, I. Ziemele, A. Kumin en S. Gervasoni, rechters,

advocaat-generaal: J. Richard de la Tour,

griffier: R. Stefanova-Kamisheva, administrateur,

gezien de stukken en na de terechtzitting op 9 januari 2025,

gelet op de opmerkingen van:

– de Minister for Justice, vertegenwoordigd door M. Browne, Chief State Solicitor, A. Burke, A. Joyce en C. McMahon als gemachtigden, bijgestaan door G. Gibbons, SC, en D. Perry, BL,

– SH, vertegenwoordigd door R. Barron, SC, S. O'Mahony, solicitor, en B. Storan, BL,

* Procestaal: Engels.

[i] Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

– de Roemeense regering, vertegenwoordigd door M. Chicu en E. Gane als gemachtigden,

– de Europese Commissie, vertegenwoordigd door H. Leupold en J. Vondung als gemachtigden,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 10 april 2025,

het navolgende

Arrest

1 Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de uitlegging van artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten (PB 2002, L 190, blz. 1), zoals gewijzigd bij kaderbesluit 2009/299/JBZ van de Raad van 26 februari 2009 (PB 2009, L 81, blz. 24) (hierna: „kaderbesluit 2002/584").

2 Dit verzoek is ingediend in het kader van een procedure betreffende de tenuitvoerlegging in Ierland van een Europees aanhoudingsbevel dat tegen SH is uitgevaardigd met het oog op de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf in Letland.

Toepasselijke bepalingen

Unierecht

Kaderbesluit 2002/584

3 Artikel 1 van kaderbesluit 2002/584, met als opschrift „Verplichting tot tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel", bepaalt:

„1. Het Europees aanhoudingsbevel is een rechterlijke beslissing die door een lidstaat wordt uitgevaardigd met het oog op de aanhouding en de overlevering door een andere lidstaat van een persoon die gezocht wordt met het oog op strafvervolging of uitvoering van een tot vrijheidsbeneming strekkende straf of maatregel.

2. De lidstaten verbinden zich ertoe om, op grond van het beginsel van wederzijdse erkenning en overeenkomstig de bepalingen van dit kaderbesluit, elk Europees aanhoudingsbevel ten uitvoer te leggen.

3. Dit kaderbesluit kan niet tot gevolg hebben dat de verplichting tot eerbiediging van de grondrechten en de fundamentele rechtsbeginselen, zoals die zijn neergelegd in artikel 6 [VEU], wordt aangetast."

4 Artikel 4 bis van dit kaderbesluit, „Beslissingen gegeven na een proces waarop de betrokkene niet in persoon is verschenen”, luidt als volgt:

„1. De uitvoerende rechterlijke autoriteit kan de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel voor de uitvoering van een tot vrijheidsbeneming strekkende straf of maatregel ook weigeren, indien de betrokkene niet in persoon is verschenen op het proces dat tot de beslissing heeft geleid, tenzij in het Europees aanhoudingsbevel is vermeld dat, overeenkomstig nadere in het nationale recht van de uitvaardigende lidstaat bepaalde procedurevoorschriften:

a) de betrokkene tijdig
   i) persoonlijk is gedagvaard en daarbij op de hoogte is gebracht van het tijdstip en de plaats van het proces dat tot de beslissing heeft geleid of anderszins daadwerkelijk officieel in kennis is gesteld van het tijdstip en de plaats van dat proces, zodat op ondubbelzinnige wijze vaststaat dat hij op de hoogte was van het voorgenomen proces;

   en
   ii) ervan in kennis is gesteld dat een beslissing kan worden gegeven wanneer hij niet op het proces verschijnt;

   of dat

b) de betrokkene op de hoogte was van het voorgenomen proces, een zelf gekozen of van overheidswege toegewezen raadsman heeft gemachtigd zijn verdediging op het proces te voeren, en op het proces ook werkelijk door die raadsman is verdedigd;

   of dat

c) de betrokkene nadat de beslissing aan hem was betekend en hij uitdrukkelijk was geïnformeerd over zijn recht op een verzetprocedure of een procedure in hoger beroep, waarop hij het recht heeft aanwezig te zijn, waarop de zaak opnieuw ten gronde wordt behandeld en nieuw bewijsmateriaal wordt toegelaten, en die kan leiden tot herziening van de oorspronkelijke beslissing:
   i) uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat hij de beslissing niet betwist;

   of
   ii) niet binnen de voorgeschreven termijn verzet of hoger beroep heeft aangetekend;

   of dat

d) de beslissing niet persoonlijk aan de betrokkene is betekend, maar:
   i) hem na overlevering onverwijld persoonlijk zal worden betekend en hij uitdrukkelijk zal worden geïnformeerd over zijn recht op een verzetprocedure of een procedure in hoger beroep, waarop hij het recht heeft aanwezig te zijn, waarop de zaak opnieuw ten gronde wordt behandeld en nieuw bewijsmateriaal wordt toegelaten, en die kan leiden tot herziening van de oorspronkelijke beslissing;

   en
   ii) dat de betrokkene wordt geïnformeerd over de termijn waarover hij beschikt om verzet of hoger beroep aan te tekenen, als vermeld in het desbetreffende Europees aanhoudingsbevel.

2. Ingeval het Europees aanhoudingsbevel wordt uitgevaardigd met het oog op de tenuitvoerlegging van een tot vrijheidsbeneming strekkende straf of maatregel onder de

voorwaarden van lid 1, onder d), en de betrokkene nog niet officieel van de tegen hem bestaande strafprocedure in kennis is gesteld, kan hij wanneer hij van de inhoud van het Europees aanhoudingsbevel in kennis wordt gesteld, verzoeken een afschrift van het vonnis te ontvangen alvorens te worden overgeleverd. De uitvaardigende autoriteit overhandigt het afschrift onmiddellijk na van het verzoek in kennis te zijn gesteld via de uitvoerende autoriteit aan de betrokkene. Het verzoek van de betrokkene mag noch de overleveringsprocedure noch de beslissing tot tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel vertraging doen oplopen. De overhandiging van het vonnis aan de betrokkene geschiedt louter ter kennisgeving, is niet te beschouwen als officiële betekening van het vonnis en doet geen termijnen voor het aantekenen van verzet of hoger beroep ingaan.

3. Ingeval de betrokkene wordt overgeleverd onder de voorwaarden van lid 1, onder d), en verzet of hoger beroep heeft aangetekend, wordt diens vrijheidsbeneming in afwachting van de procedure van verzet of hoger beroep en zolang deze niet is voltooid, herzien overeenkomstig het recht van de uitvaardigende staat, hetzij op regelmatige basis, hetzij op verzoek van de betrokkene. Bij die herziening wordt in het bijzonder de mogelijkheid tot schorsing of onderbreking van de vrijheidsbeneming overwogen. Het verzet of hoger beroep wordt na de overlevering tijdig ingeleid."

5 Artikel 27 van voornoemd kaderbesluit, „Eventuele vervolging wegens andere strafbare feiten", luidt als volgt:

„1. Elke lidstaat kan het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie ervan in kennis stellen dat, in zijn betrekking met andere lidstaten die dezelfde kennisgeving hebben verricht, de toestemming geacht kan worden te zijn gegeven voor de vervolging, berechting of detentie met het oog op de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel, van de persoon wegens enig ander vóór de overlevering begaan feit dan dat welk de reden tot de overlevering is geweest, tenzij de uitvoerende rechterlijke autoriteit in een specifiek geval in haar beslissing tot overlevering anders heeft beschikt.

2. Behoudens in de in lid 1 en lid 3 bedoelde gevallen wordt een overgeleverd persoon niet vervolgd, berecht of anderszins van zijn vrijheid beroofd wegens enig ander vóór de overlevering begaan feit dan dat welk de reden tot de overlevering is geweest.

3. Lid 2 is niet van toepassing in gevallen waarin:

a) de gezochte persoon, hoewel hij daartoe de mogelijkheid had, niet binnen 45 dagen na zijn definitieve invrijheidstelling het grondgebied van de lidstaat waaraan hij was overgeleverd, heeft verlaten, of indien hij na dit gebied verlaten te hebben daarnaar is teruggekeerd;

b) de feiten niet strafbaar zijn gesteld met een vrijheidsstraf of een tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel;

c) de strafvervolging niet leidt tot de toepassing van een maatregel die zijn persoonlijke vrijheid beperkt;

d) de gezochte persoon zal worden onderworpen aan de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel die geen vrijheidsbeneming meebrengt, met inbegrip van een geldboete, of een daarvoor in de plaats komende maatregel, zelfs indien deze kan leiden tot beperking van zijn persoonlijke vrijheid;

e) de gezochte persoon heeft ingestemd met zijn overlevering, in voorkomend geval op hetzelfde tijdstip waarop hij afstand heeft gedaan van de bescherming van het specialiteitsbeginsel, overeenkomstig artikel 13;

f) de gezochte persoon na zijn overlevering uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van bescherming van het specialiteitsbeginsel voor bepaalde, vóór zijn overlevering gepleegde feiten. De afstand wordt gedaan ten overstaan van de bevoegde rechterlijke autoriteiten van de uitvaardigende lidstaat en wordt opgetekend in een proces-verbaal dat wordt opgemaakt overeenkomstig het nationaal recht van die staat. De afstand wordt verkregen onder omstandigheden waaruit blijkt dat de betrokkene uit vrije wil handelt en zich volledig bewust is van de gevolgen. De gezochte persoon heeft te dien einde het recht zich door een raadsman te doen bijstaan;

g) de uitvoerende rechterlijke autoriteit die de gezochte persoon overgeleverd heeft, overeenkomstig lid 4 daartoe toestemming geeft.

4. Een verzoek tot toestemming wordt bij de uitvoerende rechterlijke autoriteit ingediend, bevat de gegevens bedoeld in artikel 8, lid 1, en gaat vergezeld van een vertaling als bedoeld in artikel 8, lid 2. De toestemming wordt verleend indien het strafbaar feit waarvoor zij wordt verzocht op zichzelf de verplichting tot overlevering overeenkomstig de bepalingen van dit kaderbesluit meebrengt. Toestemming wordt geweigerd op de in artikel 3 genoemde gronden en kan in de overige gevallen alleen op de in artikel 4 genoemde gronden worden geweigerd. De beslissing wordt uiterlijk 30 dagen na ontvangst van het verzoek genomen.

Voor de in artikel 5 bedoelde situaties dient de uitvaardigende lidstaat de daarin bedoelde garanties te geven."

Kaderbesluit 2009/299

6 Kaderbesluit 2002/584 is gewijzigd bij kaderbesluit 2009/299, met name met betrekking tot personen om wier overlevering is verzocht naar aanleiding van een na een verstekprocedure uitgesproken veroordeling.

7 Artikel 1 van kaderbesluit 2009/299, „Doelstellingen en werkingssfeer", luidt als volgt:

„1. Doelstellingen van dit kaderbesluit zijn de procedurele rechten van personen tegen wie een strafprocedure loopt, te versterken, [en] de justitiële samenwerking in strafzaken te faciliteren, in het bijzonder [door] de wederzijdse erkenning van rechterlijke beslissingen tussen de lidstaten [te bevorderen].

2. Dit kaderbesluit kan niet tot gevolg hebben dat de verplichting tot eerbiediging van de grondrechten en de fundamentele rechtsbeginselen die zijn neergelegd in artikel 6 [VEU], inclusief de rechten van de verdediging van personen tegen wie een strafprocedure loopt, en alle verplichtingen die in dat verband op de gerechtelijke autoriteiten rusten, worden aangetast.

3. Dit kaderbesluit stelt gemeenschappelijke regels vast voor de erkenning en/of tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in een lidstaat (de uitvoerende lidstaat) die in een andere lidstaat (de uitvaardigende of beslissingslidstaat) zijn uitgevaardigd na een proces waarbij de betrokkene niet aanwezig was, overeenkomstig artikel 5, lid 1, van kaderbesluit [2002/584] [...]."

Iers recht

8 Artikel 4 bis van kaderbesluit 2002/584 is in Iers recht omgezet bij section 45 van de European Arrest Warrant Act 2003 (wet van 2003 inzake het Europees aanhoudingsbevel). In de op het hoofdgeding toepasselijke versie van deze wet (hierna: „EAB-Act"), luidt section 45 als volgt:

„Een persoon wordt niet op grond van deze wet overgeleverd indien hij niet in persoon is verschenen op het proces dat heeft geleid tot de veroordeling of de tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel voor de tenuitvoerlegging waarvan het Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd, tenzij in het Europees aanhoudingsbevel de informatie is opgenomen die wordt vereist in de punten 2, 3 en 4 van punt d), van het modelbevel in de bijlage bij [kaderbesluit 2002/584], [...] zoals vermeld in de tabel in dit artikel."

9 De tabel in section 45 van de EAB-Act vermeldt in vier genummerde punten de in artikel 4 bis van kaderbesluit 2002/584 bedoelde voorwaarden waaronder een bij verstek veroordeelde persoon kan worden overgeleverd. De Ierse rechters hebben verduidelijkt dat section 45 van de EAB-Act een maatregel ter uitvoering van het Unierecht is, die in overeenstemming met dat kaderbesluit moet worden uitgelegd. Om die reden wordt de verwijzing in section 45 van de EAB-Act naar „het proces dat heeft geleid tot de veroordeling of de tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel" in het Ierse recht gelijkgesteld aan de uitdrukking „het proces dat tot de beslissing heeft geleid" zoals gehanteerd in het kaderbesluit.

Lets recht

10 Artikel 45 van de Krimināllikums (wetboek van strafrecht), in de op het hoofdgeding toepasselijke versie (hierna: „Krimināllikums"), met als opschrift „Plaatsing onder politietoezicht", luidde als volgt:

„1) Politietoezicht is een bijkomende straf die de rechter als verplichte maatregel kan opleggen om toezicht te houden op het gedrag van de persoon die uit een plaats van vrijheidsbeneming wordt vrijgelaten, zodat deze persoon kan worden onderworpen aan de beperkingen die door de politie-instelling worden voorgeschreven. In gevallen waarin een persoon voorwaardelijk vervroegd in vrijheid wordt gesteld, vangt de tenuitvoerlegging van de bijkomende straf – de plaatsing onder politietoezicht – aan op het moment dat het toezicht op een persoon na voorwaardelijke vervroegde invrijheidstelling is beëindigd.

2) De straf van politietoezicht wordt alleen opgelegd wanneer, in de gevallen die zijn genoemd in het bijzondere deel van dit wetboek, een vrijheidsstraf wordt opgelegd voor een periode van ten minste één jaar en ten hoogste drie jaar.

3) Een rechter kan op verzoek van het bestuur van de penitentiaire inrichting of de politie-instelling de duur van het politietoezicht verkorten of het politietoezicht intrekken.

4) Indien een veroordeelde persoon een nieuw strafbaar feit heeft gepleegd terwijl hij een bijkomende straf onderging, vervangt de rechter de niet-voltooide duur van de bijkomende straf door een vrijheidsbeneming en stelt hij de definitieve straf vast overeenkomstig de artikelen 51 en 52 van dit wetboek.

5) Indien een persoon die bij een rechterlijk vonnis onder politietoezicht is geplaatst, de bepalingen van die toezichtmaatregel te kwader trouw overtreedt, kan een rechter, op verzoek

van de politie-instelling, de niet-voltooide duur van een bijkomende straf vervangen door een vrijheidsbeneming, waarbij twee dagen politietoezicht worden geteld als één dag vrijheidsbeneming.

6) Er is sprake van een overtreding te kwader trouw van de bepalingen van de plaatsing onder politietoezicht indien de persoon binnen een periode van een jaar tweemaal bestuursrechtelijk is veroordeeld voor een dergelijke overtreding."

Hoofdgeding en prejudiciële vragen

11 SH is in 2014 veroordeeld voor twee strafbare feiten, eenmaal door de Valmieras rajona tiesa (rechter in eerste aanleg Valmiera, Letland) en andermaal door de Jēkabpils rajona tiesa (rechter in eerste aanleg Jēkabpils, Letland). Deze veroordelingen zijn op 27 oktober 2015 samengevoegd, wat resulteerde in een totale vrijheidsstraf van vier jaar en negen maanden, met een bijkomende straf van politietoezicht gedurende drie jaar, die naar Lets strafrecht ingaat op het moment waarop SH de vrijheidsstraf heeft uitgezeten.

12 SH heeft niet voldaan aan de uit hoofde van zijn politietoezicht opgelegde verplichting om zich binnen drie werkdagen na zijn vrijlating op het politiebureau te melden, terwijl hij vooraf ervan in kennis was gesteld dat hem anders een bestuurlijke sanctie zou kunnen worden opgelegd. Bijgevolg is SH op 11 en 27 mei 2020 door de Zemgales rajona tiesa (rechter in eerste aanleg Zemgale, Letland) schuldig bevonden aan het begaan van een bestuurlijke overtreding, en zijn hem uit dien hoofde twee boeten opgelegd.

13 Wanneer binnen een jaar twee veroordelingen worden uitgesproken wegens niet-naleving van de voorwaarden van het politietoezicht, heeft de bevoegde nationale rechter naar Lets strafrecht de mogelijkheid om de bijkomende straf van politietoezicht om te zetten in een vrijheidsstraf van bepaalde duur op basis van een vaste ratio, namelijk één dag gevangenisstraf voor elke twee dagen politietoezicht die nog moeten worden ondergaan.

14 In juni 2020 heeft het bevoegde Letse politiebureau de Zemgales rajona tiesa verzocht om de resterende periode van de bijkomende straf van plaatsing onder politietoezicht van SH om te zetten in een vrijheidsstraf.

15 Op 25 juni 2020 werd tevergeefs per aangetekende brief een dagvaarding gestuurd naar het officiële adres van SH in Letland. Deze brief is op 31 juli 2020 teruggestuurd.

16 Op 19 augustus 2020 heeft een terechtzitting plaatsgevonden voor de Zemgales rajona tiesa, waarbij SH niet aanwezig was. Diezelfde dag heeft deze rechter een beslissing (hierna: „betrokken beslissing") gegeven, waarbij werd bevolen dat de nog niet ten uitvoer gelegde duur van de bijkomende straf van politietoezicht van SH, te weten twee jaar en twee dagen, zou worden omgezet in een vrijheidsstraf van één jaar en één dag. Deze beslissing, die aan SH is toegezonden maar zonder ontvangstbevestiging is teruggestuurd, is door SH niet in beroep aangevochten.

17 Op 26 februari 2021 heeft de Zemgales rajona tiesa tegen SH een Europees aanhoudingsbevel (hierna: „litigieus Europees aanhoudingsbevel") uitgevaardigd, met het oog op de tenuitvoerlegging van de hem op 19 augustus 2020 opgelegde vrijheidsstraf.

18 Het door de Minister for Justice and Equality (minister van Justitie en Gelijkheid, Ierland) ingediende verzoek om SH uit hoofde van het litigieuze Europees aanhoudingsbevel uit te leveren aan de Republiek Letland is bij vonnis van 27 juli 2022 door de High Court (rechter in eerste aanleg, Ierland) afgewezen op grond van de bepaling waarbij artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 is omgezet in Iers recht.

19 De Court of Appeal (rechter in tweede aanleg, Ierland) heeft het beroep dat de Minister for Justice and Equality tegen dit vonnis had ingesteld, afgewezen, waarna deze laatste hoger beroep heeft ingesteld bij de verwijzende rechter, de Supreme Court (hoogste rechterlijke instantie, Ierland).

20 De verwijzende rechter brengt in herinnering dat uit artikel 1, lid 2, van kaderbesluit 2002/584 volgt dat tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel de regel is, en weigering van de tenuitvoerlegging de uitzondering, die strikt moet worden uitgelegd.

21 Deze rechter meent dat de betrokken beslissing kan worden gelijkgesteld met een herroeping van de opschorting van de tenuitvoerlegging van een straf, welke intrekking volgens de rechtspraak van het Hof niet onder artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 valt. In punt 77 van het arrest van 22 december 2017, Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026), heeft het Hof namelijk geoordeeld dat het begrip „beslissing” in de zin van die bepaling niet ziet op een beslissing inzake de tenuitvoerlegging of toepassing van een eerder uitgesproken vrijheidsstraf, zoals de herroeping van een opschorting van de tenuitvoerlegging, behalve wanneer die beslissing ertoe strekt of tot gevolg heeft dat de aard of de maat van die straf wordt gewijzigd, en de autoriteit die deze beslissing heeft gegeven, op dat punt over een zekere mate van beoordelingsbevoegdheid beschikte.

22 De verwijzende rechter merkt op dat in casu de periode van politietoezicht is begonnen op het moment dat SH de vrijheidsstraf had uitgezeten. Er is geen nieuwe rechterlijke beslissing tot wijziging van de aard en maat van de eerder opgelegde vrijheidsstraf gegeven, aangezien in geval van niet-naleving van de voorwaarden van politietoezicht de duur van de vrijheidsbeneming die kan worden opgelegd, wordt bepaald door een in het Letse recht vastgestelde wiskundige berekening. De Zemgales rajona tiesa hoefde dus alleen te beslissen of er al dan niet een bijkomende vrijheidsstraf moest worden opgelegd, waarvan de duur van rechtswege volgde. Om deze reden heeft de verwijzende rechter voorlopig geoordeeld dat er geen gronden waren om de overlevering van SH te weigeren, aangezien de hem op 19 augustus 2020 opgelegde straf volgens deze rechter geen nieuwe straf vormde en noch de aard noch de maat van de eerder opgelegde vrijheidsstraf wijzigde.

23 Hij heeft hier echter toch zijn bedenkingen bij omdat – hoewel het vooruitzicht van een nieuwe gevangenisstraf inherent was aan de eerder aan SH opgelegde en op 27 oktober 2015 samengevoegde straffen – de op 19 augustus 2020 opgelegde straf niet simpelweg inhield dat SH werd verplicht om de aanvankelijk opgelegde vrijheidsstraffen geheel of gedeeltelijk uit te zitten.

24 Tegen deze achtergrond heeft de Supreme Court de behandeling van de zaak geschorst en het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

„1) Wanneer om de overlevering van de gezochte persoon verzocht wordt met het oog op de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf die hem is opgelegd wegens overtreding van de voorwaarden van een eerder aan hem opgelegde [bijkomende] straf van politietoezicht, in omstandigheden waarin de rechter die deze vrijheidsstraf heeft opgelegd een beoordelingsbevoegdheid had om al dan niet een vrijheidsstraf op te leggen (maar geen

beoordelingsbevoegdheid ten aanzien van de duur van de eventueel opgelegde straf), maakt de procedure die leidt tot het opleggen van [genoemde] vrijheidsstraf dan deel uit van het ‚proces dat tot de beslissing heeft geleid' in de zin van artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit [2002/584]?

2) Gaat het bij de beslissing tot omzetting van de [bijkomende] straf van politietoezicht in een vrijheidsstraf in de [in de eerste vraag beschreven] omstandigheden, om een beslissing die ertoe strekte of tot gevolg had dat de aard en/of de maat van de eerder aan de gezochte persoon opgelegde straf, en in het bijzonder de [bijkomende] straf van politietoezicht die deel uitmaakte van zijn eerdere straf, werd gewijzigd, zodat deze beslissing onder de in punt 77 van het arrest [van 22 december 2017, Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026),] bedoelde uitzondering valt?"

Procedure bij het Hof

25 Nadat de advocaat van SH de griffie van het Hof had geïnformeerd dat zijn cliënt thans in Letland in hechtenis was genomen, heeft het Hof de verwijzende rechter bij beslissing van de president van het Hof van 26 april 2024 om informatie verzocht om vast te stellen of een antwoord op het verzoek om een prejudiciële beslissing relevant bleef voor de beslechting van het hoofdgeding.

26 Bij antwoord van 10 mei 2024 heeft de verwijzende rechter bevestigd dat SH op dat moment in Letland in hechtenis was genomen en aan de Letse autoriteiten was overgeleverd ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel van 17 februari 2021, maar heeft hij aangegeven dat, aangezien SH niet ter uitvoering van het litigieuze Europees aanhoudingsbevel was overgeleverd en het dus niet was uitgesloten dat de Letse autoriteiten het toestemmingsmechanisme van artikel 27 van kaderbesluit 2002/584 zouden toepassen om de tenuitvoerlegging van de bij de betrokken beslissing aan SH opgelegde vrijheidsstraf te verkrijgen, een antwoord op het verzoek om een prejudiciële beslissing relevant bleef voor de beslechting van het hoofdgeding.

Beantwoording van de prejudiciële vragen

27 Met zijn twee vragen, die samen moeten worden onderzocht, wenst de verwijzende rechter in essentie te vernemen of artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip „proces dat tot de beslissing heeft geleid" in de zin van deze bepaling een procedure omvat na afloop waarvan een nationale rechter kan gelasten dat, wegens niet-naleving van de voorwaarden van een straf van politietoezicht waartoe de betrokkene eerder is veroordeeld in aanvulling op een vrijheidsstraf, de resterende duur van deze bijkomende straf wordt omgezet in een vrijheidsstraf, waarbij twee dagen politietoezicht worden geteld als één dag vrijheidsbeneming.

28 Vooraf moet in herinnering worden gebracht dat kaderbesluit 2002/584 tot doel heeft om, met de instelling van een vereenvoudigde en efficiënte regeling voor de overlevering van personen die veroordeeld zijn of ervan verdacht worden strafbare feiten te hebben gepleegd, de justitiële samenwerking te vergemakkelijken en te bespoedigen, en daardoor bij te dragen tot de verwezenlijking van de opdracht van de Europese Unie om een ruimte van vrijheid, veiligheid en recht te worden die berust op de hoge mate van vertrouwen die tussen de lidstaten moet bestaan, overeenkomstig het beginsel van wederzijdse erkenning [arrest van 27 mei 2019, PF (Procureur-generaal van Litouwen), C-509/18, EU:C:2019:457, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

29 Hiertoe is in artikel 1, lid 2, van dit kaderbesluit de regel geformuleerd dat de lidstaten zich ertoe verbinden om, op grond van het beginsel van wederzijdse erkenning en overeenkomstig de bepalingen van het kaderbesluit, elk Europees aanhoudingsbevel ten uitvoer te leggen. Behoudens uitzonderlijke omstandigheden, kunnen de uitvoerende rechterlijke autoriteiten dus alleen weigeren een dergelijk bevel ten uitvoer te leggen in de uitputtend in kaderbesluit 2002/584 opgesomde gevallen van weigering van tenuitvoerlegging en kan deze weigering enkel plaatsvinden wanneer niet wordt voldaan aan een van de daarin limitatief opgesomde voorwaarden. Tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel is dus de regel en weigering van de tenuitvoerlegging is de uitzondering, die strikt moet worden uitgelegd [zie in die zin arrest van 21 december 2023, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Veroordeling bij verstek), C-396/22, EU:C:2023:1029, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

30 In het bijzonder vormt artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 een uitzondering op de regel dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit verplicht is om de gezochte persoon aan de uitvaardigende lidstaat over te leveren, waardoor deze bepaling strikt moet worden uitgelegd [zie in die zin arrest van 23 maart 2023, Minister for Justice and Equality (Opheffing van opschorting), C-514/21 en C-515/21, EU:C:2023:235, punt 55].

31 Uit de tekst zelf van artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 blijkt dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit de mogelijkheid heeft om de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel dat is uitgevaardigd voor de tenuitvoerlegging van een tot vrijheidsbeneming strekkende straf of maatregel te weigeren indien de betrokkene niet in persoon is verschenen op het proces dat tot de beslissing heeft geleid, tenzij in het Europees aanhoudingsbevel is vermeld dat aan de in die bepaling, onder a) tot en met d), genoemde voorwaarden is voldaan (arrest van 17 december 2020, Generalstaatsanwaltschaft Hamburg, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, punt 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit artikel 4 bis beperkt aldus de mogelijkheid tot weigering om een Europees aanhoudingsbevel ten uitvoer te leggen, door een nauwkeurige en uniforme opsomming te geven van de omstandigheden waaronder niet mag worden geweigerd om een beslissing te erkennen en ten uitvoer te leggen die is gegeven na een proces waarop de betrokkene niet in persoon is verschenen [arrest van 23 maart 2023, Minister for Justice and Equality (Opheffing van opschorting), C-514/21 en C-515/21, EU:C:2023:235, punt 49 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

32 In elk van de in artikel 4 bis, lid 1, onder a) tot en met d), van kaderbesluit 2002/584 bedoelde gevallen doet de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel namelijk geen afbreuk aan het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een eerlijk proces noch de rechten van verdediging van de betrokkene, zoals die zijn neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest [zie met name arrest van 23 maart 2023, Minister for Justice and Equality (Opheffing van opschorting), C-514/21 en C-515/21, EU:C:2023:235, punt 73 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

33 Artikel 4 bis van kaderbesluit 2002/584 beoogt aldus een hoog beschermingsniveau te waarborgen en de uitvoerende rechterlijke autoriteit in staat te stellen de betrokkene over te leveren ondanks het feit dat hij niet aanwezig was op het proces dat tot zijn veroordeling heeft geleid, en daarbij de rechten van de verdediging volledig in acht te nemen (arrest van 17 december 2020, Generalstaatsanwaltschaft Hamburg, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, punt 39 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Meer in het bijzonder blijkt uitdrukkelijk uit artikel 1 van kaderbesluit 2009/299, gelezen in het licht van de overwegingen 1 en 15 ervan, dat dit artikel 4 bis in kaderbesluit 2002/584 is ingevoegd ter bescherming van het recht van de verdachte om in persoon bij het tegen hem gevoerde strafproces te verschijnen en daarnaast de wederzijdse

erkenning van rechterlijke beslissingen tussen de lidstaten te bevorderen [arrest van 23 maart 2023, Minister for Justice and Equality (Opheffing van opschorting), C-514/21 en C-515/21, EU:C:2023:235, punt 50 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

34 Alvorens na te gaan of er sprake is van een van de in artikel 4 bis, lid 1, onder a), tot en met d), van kaderbesluit 2002/584 bedoelde gevallen, moet de uitvoerende rechterlijke autoriteit evenwel vaststellen of zij wordt geconfronteerd met een situatie waarin de gezochte persoon niet in persoon is verschenen op het „proces dat tot de beslissing heeft geleid” in de zin van artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584.

35 Volgens vaste rechtspraak moet de uitdrukking „proces dat tot de beslissing heeft geleid” in artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 worden opgevat als een autonoom Unierechtelijk begrip dat op het grondgebied van de Unie uniform moet worden uitgelegd, los van de kwalificaties die de lidstaten eraan geven. Die uitdrukking moet worden geacht te duiden op de procedure die heeft geleid tot de rechterlijke beslissing waarbij de persoon om wiens overlevering wordt verzocht in het kader van de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel, onherroepelijk is veroordeeld [zie in die zin arrest van 21 december 2023, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Veroordeling bij verstek), C-396/22, EU:C:2023:1029, punten 26 en 27 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

36 Het Hof heeft geoordeeld dat een beslissing inzake de tenuitvoerlegging of toepassing van een eerder uitgesproken vrijheidsstraf geen „beslissing” in de zin van dat artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 vormt, behalve wanneer deze invloed heeft op de schuldigverklaring of ertoe strekt of tot gevolg heeft dat de aard of maat van die straf wordt gewijzigd en de autoriteit die deze beslissing heeft gegeven, op dat punt over een zekere mate van beoordelingsbevoegdheid beschikte [arresten van 22 december 2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, punten 77 en 88, en 23 maart 2023, Minister for Justice and Equality (Opheffing van opschorting), C-514/21 en C-515/21, EU:C:2023:235, punt 53].

37 Zo heeft het Hof overwogen dat een beslissing tot herroeping van de opschorting van de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf wegens schending door de betrokkene van een aan deze opschorting verbonden objectieve voorwaarde, zoals het begaan van een nieuw strafbaar feit tijdens de proeftijd, geen beslissing in de zin van dat artikel 4 bis, lid 1, vormt, aangezien dit de aard en de maat van de straf onverlet laat. Bovendien heeft het Hof gepreciseerd dat, aangezien de autoriteit die over een dergelijke herroeping moet beslissen, de zaak die tot de strafrechtelijke veroordeling heeft geleid niet opnieuw ten gronde moet onderzoeken, de omstandigheid dat deze autoriteit over een beoordelingsbevoegdheid beschikt verder niet relevant is, zolang zij op grond van die beoordelingsbevoegdheid geen wijziging kan aanbrengen in de maat of de aard van de vrijheidsstraf zoals vastgesteld bij de beslissing waarbij de gezochte persoon onherroepelijk is veroordeeld [zie in die zin arrest van 23 maart 2023, Minister for Justice and Equality (Opheffing van opschorting), C-514/21 en C-515/21, EU:C:2023:235, punten 53 en 54 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

38 Een dergelijke uitlegging van artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 is overigens in overeenstemming met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) (zie met name EHRM, 21 oktober 2013, Del Río Prada tegen Spanje, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, § 89, en EHRM, 10 november 2022, Kupinskyy tegen Oekraïne, CE:ECHR:2022:1110JUD000508418, §§ 47-52), op grond waarvan, ten eerste, procedures over de tenuitvoerlegging van een straf niet binnen de werkingssfeer van artikel 6 van het op 4 november 1950 te Rome ondertekende Verdrag tot bescherming van de rechten van de

mens en de fundamentele vrijheden vallen en, ten tweede, door een rechter na de uitspraak van een definitieve straf of tijdens de tenuitvoerlegging ervan genomen maatregelen slechts als „straffen" in de zin van dat verdrag kunnen worden beschouwd indien zij kunnen leiden tot een herdefiniëring of een wijziging van de omvang van de aanvankelijk opgelegde straf [zie in die zin arrest van 23 maart 2023, Minister for Justice and Equality (Opheffing van opschorting), C-514/21 en C-515/21, EU:C:2023:235, punt 58].

39 Om te bepalen of een tijdens de tenuitvoerlegging van een straf genomen maatregel alleen betrekking heeft op de wijze van tenuitvoerlegging van de straf of integendeel de omvang ervan beïnvloedt, moet namelijk in elk afzonderlijk geval worden onderzocht wat de opgelegde „straf" volgens het op het betrokken tijdstip geldende nationale recht inhield of, met andere woorden, wat de intrinsieke aard ervan was (zie in die zin EHRM, 21 oktober 2013, Del Río Prada tegen Spanje, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, §§ 85 en 90).

40 In casu is de uitvaardiging van het litigieuze Europees aanhoudingsbevel gebaseerd op de betrokken beslissing, waarbij de bijkomende straf van politietoezicht is omgezet in een vrijheidsstraf. De verwijzende rechter gaat er in dit verband van uit dat de betrokken beslissing kan worden vergeleken met een beslissing inzake de tenuitvoerlegging of toepassing van een eerder uitgesproken vrijheidsstraf, zoals de herroeping van een opschorting van de tenuitvoerlegging van een straf. Een dergelijke beslissing kan niet binnen de werkingssfeer van artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 vallen, aangezien deze er niet toe strekt of tot gevolg heeft dat de aard en/of de maat van de eerder aan de gezochte persoon opgelegde straf wordt gewijzigd en de autoriteit die deze beslissing heeft gegeven op dat punt niet beschikte over een beoordelingsbevoegdheid.

41 Derhalve moet worden nagegaan of de betrokken beslissing kan worden gekwalificeerd als een „beslissing inzake de tenuitvoerlegging of toepassing van een eerder uitgesproken vrijheidsstraf" in de zin van de in de punten 36 en 37 van dit arrest aangehaalde rechtspraak, in welk geval deze geen „beslissing" in de zin van artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 vormt.

42 Dienaangaande blijkt uit de informatie in de verwijzingsbeslissing en uit het aan het Hof overgelegde dossier dat plaatsing onder politietoezicht krachtens artikel 45, lid 1, van de Krimināllikums een bijkomende straf vormt die de rechter kan opleggen aan een persoon die tot een vrijheidsstraf is veroordeeld, teneinde hem na zijn invrijheidstelling onder toezicht te houden, in het kader waarvan deze persoon zich moet houden aan de door de politie-instelling gestelde voorwaarden. Overeenkomstig artikel 45, lid 2, van dit wetboek kan deze bijkomende straf alleen worden opgelegd aan een persoon die is veroordeeld tot een vrijheidsstraf van ten minste een en ten hoogste drie jaar. Volgens artikel 45, lid 3, van dat wetboek kan de duur van het politietoezicht worden verkort of het politietoezicht worden ingetrokken op verzoek van het bestuur van de penitentiaire inrichting of de politie-instelling. Artikel 45, lid 4, van de Krimināllikums bepaalt dat indien een veroordeelde persoon een strafbaar feit heeft gepleegd terwijl hij een dergelijke bijkomende straf onderging, de rechter de niet-voltooide duur van de bijkomende straf vervangt door een vrijheidsbeneming en de definitieve straf vaststelt overeenkomstig de bepalingen van dit wetboek.

43 Artikel 45, leden 5 en 6, van de Krimināllikums bepaalt in wezen dat wanneer een persoon tijdens zijn bijkomende straf van politietoezicht „te kwader trouw" de voorwaarden van dit toezicht heeft geschonden, dat wil zeggen nadat hij binnen een periode van een jaar tweemaal bestuursrechtelijk is veroordeeld, de rechter – naast oplegging van een bestuurlijke boete – op verzoek van de politie-instelling kan gelasten dat de resterende duur van de straf van politietoezicht wordt

omgezet in een vrijheidsstraf, voor een periode die gelijk is aan de helft van het aantal dagen politietoezicht dat nog moet worden uitgezeten. Uit de verwijzingsbeslissing blijkt dat deze bepalingen zijn toegepast in het hoofdgeding.

44 Hieruit volgt, hetgeen de verwijzende rechter evenwel dient na te gaan, dat het Letse recht een onderscheid lijkt te maken tussen een beslissing waarbij een vrijheidsstraf wordt opgelegd en een beslissing tot plaatsing onder politietoezicht, waarbij deze laatste beslissing naar haar aard altijd een bijkomende straf vormt bij een vrijheidsstraf. Zo was in casu SH eerder veroordeeld tot een vrijheidsstraf met een bijkomende straf van politietoezicht, zodat hij na het uitzitten van de hem opgelegde vrijheidsstraf onder politietoezicht is geplaatst. Dit betekent dat de betrokken beslissing – waarbij SH een vrijheidsstraf is opgelegd die is berekend door elke twee dagen politietoezicht die hij nog moest uitzitten, te tellen als één dag vrijheidsbeneming – geen betrekking heeft op de tenuitvoerlegging of toepassing van een eerder uitgesproken vrijheidsstraf in de zin van de in de punten 35 en 36 van dit arrest aangehaalde rechtspraak, maar als zodanig een nieuwe beslissing vormt waarbij aan SH een vrijheidsstraf wordt opgelegd waartoe hij nog niet was veroordeeld.

45 De in het hoofdgeding aan de orde zijnde situatie is derhalve te onderscheiden van de herroeping van een opschorting van de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf, aangezien in dit laatste geval de vrijheidsstraf van meet af aan is opgeschort, zodat herroeping van deze opschorting enkel de tenuitvoerlegging van de eerder opgelegde vrijheidsstraf mogelijk maakt.

46 Deze vaststelling vindt bevestiging in het feit dat het Letse recht, overeenkomstig de in de punten 42 en 43 van dit arrest genoemde relevante bepalingen ervan, niet lijkt te voorzien in een mechanisme voor de automatische omzetting van een straf van politietoezicht in een vrijheidsstraf indien de betrokkene de voorwaarden van dit politietoezicht schendt. De rechter beschikt immers over een beoordelingsbevoegdheid om, op verzoek van de politie-instelling, te beslissen om de nog uit te zitten bijkomende straf van politietoezicht om te zetten in een vrijheidsstraf, wat betekent dat deze omzetting niet automatisch plaatsvindt.

47 Zoals de advocaat-generaal in punt 65 van zijn conclusie heeft benadrukt, dient de vrijheidsstraf die eventueel wordt opgelegd wegens niet-naleving van de voorwaarden van de bijkomende straf bovendien niet ter bestraffing van het oorspronkelijke strafbare feit dat heeft geleid tot de oplegging – als bijkomende straf – van politietoezicht, maar ter bestraffing van de specifieke schendingen van de aan dat politietoezicht verbonden voorwaarden. De verwijzende rechter moet dus, na onderzoek van de situatie van de betrokkene, beslissen of deze schendingen al dan niet rechtvaardigen dat de maatregel van plaatsing onder politietoezicht wordt omgezet in een vrijheidsstraf.

48 Dit betekent dat een beslissing waarbij een vrijheidsstraf wordt opgelegd ter vervanging van de bijkomende straf van politietoezicht, geen beslissing over de tenuitvoerlegging of de toepassing van een eerder uitgesproken vrijheidsstraf vormt, maar moet worden beschouwd als een beslissing waarbij een nieuwe vrijheidsstraf wordt opgelegd, met een andere aard dan die van de aanvankelijk opgelegde straf.

49 Een dergelijke beslissing moet worden gekwalificeerd als een „beslissing” in de zin van artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 en de procedure na afloop waarvan die beslissing wordt genomen moet overeenkomstig de in punt 35 van dit arrest aangehaalde rechtspraak van het Hof worden geacht te vallen onder het begrip „proces dat tot de beslissing heeft geleid” in de zin van die bepaling.

50 Zoals de advocaat-generaal heeft opgemerkt in de punten 82 en 83 van zijn conclusie, is voor de kwalificatie als „proces dat tot de beslissing heeft geleid" in de zin van artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 namelijk van belang dat de procedure tot omzetting van de straf kan leiden tot een vrijheidsbeneming die weliswaar voorzienbaar was in geval van niet-naleving van de aan de straf van politietoezicht verbonden voorwaarden, maar als zodanig geen deel uitmaakte van de oorspronkelijke veroordeling en waarvoor dus een nieuwe veroordeling ter vervanging van de eerste vereist was.

51 Hieraan moet worden toegevoegd dat, zoals de advocaat-generaal in punt 81 van zijn conclusie heeft benadrukt, de betrokkene in de fase van de procedure die tot doel heeft te beslissen over de eventuele omzetting van een bijkomende straf van politietoezicht in een vrijheidsstraf, zijn rechten van verdediging volledig moet kunnen uitoefenen om zijn standpunt doeltreffend aan te voeren en aldus invloed uit te oefenen op de eindbeslissing die ertoe kan leiden dat hem zijn individuele vrijheid wordt ontnomen. De betrokkene moet met name de feitelijke en juridische elementen kunnen aanvoeren op grond waarvan de bevoegde rechter zou kunnen beslissen om niet over te gaan tot een dergelijke strafomzetting.

52 Het staat nog aan de verwijzende rechter om na te gaan of de in het hoofdgeding aan de orde zijnde situatie overeenkomt met een van de in artikel 4 bis, lid 1, onder a) tot en met d), van kaderbesluit 2002/584 bedoelde omstandigheden. Zo ja, dan zou de Ierse uitvoerende rechterlijke autoriteit de overlevering van SH aan de Letse autoriteiten moeten aanvaarden.

53 Aangezien SH echter reeds aan de Letse autoriteiten is overgeleverd op grond van een ander Europees aanhoudingsbevel dan het litigieuze Europees aanhoudingsbevel, moet – zoals de verwijzende rechter zelf heeft opgemerkt in zijn antwoord op een verzoek om inlichtingen van het Hof – voor de tenuitvoerlegging van de bij de betrokken beslissing aan SH opgelegde vrijheidsstraf gebruik worden gemaakt van het toestemmingsmechanisme van artikel 27 van kaderbesluit 2002/584.

54 Gelet op alle voorgaande overwegingen moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip „proces dat tot de beslissing heeft geleid" in de zin van deze bepaling een procedure omvat na afloop waarvan een nationale rechter kan gelasten dat, wegens niet-naleving van de voorwaarden van een straf van politietoezicht waartoe de betrokkene eerder is veroordeeld in aanvulling op een vrijheidsstraf, de resterende duur van deze bijkomende straf wordt omgezet in een vrijheidsstraf, waarbij twee dagen politietoezicht worden geteld als één dag vrijheidsbeneming.

Kosten

55 Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de verwijzende rechter over de kosten heeft te beslissen. De door anderen wegens indiening van hun opmerkingen bij het Hof gemaakte kosten komen niet voor vergoeding in aanmerking.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

Artikel 4 bis, lid 1, van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten, zoals gewijzigd bij kaderbesluit 2009/299/JBZ van de Raad van 26 februari 2009,

moet aldus worden uitgelegd dat

het begrip „proces dat tot de beslissing heeft geleid” in de zin van deze bepaling een procedure omvat na afloop waarvan een nationale rechter kan gelasten dat, wegens niet-naleving van de voorwaarden van een straf van politietoezicht waartoe de betrokkene eerder is veroordeeld in aanvulling op een vrijheidsstraf, de resterende duur van deze bijkomende straf wordt omgezet in een vrijheidsstraf, waarbij twee dagen politietoezicht worden geteld als één dag vrijheidsbeneming.

ondertekeningen